

ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του SYLVAINE DEGLAUVILLE

ΑΧ! Η ΑΓΑΠΗ... ΤΡΕΛΛΗ ΑΓΑΠΗ!...

ΠΕΙΤΑ από μιὰ παρατεταμένη εξέταση, ὁ γιατρός Ἐρρίκος Μωρέ ἐγύρισε πρὸς τοὺς γονεῖς τῆς ἀρρώστης :

— Θάρρος ! εἶπε.
— Πάει τὸ παιδί μου ! ἐκραύγασεν ἡ μητέρα πέφτοντας ἀπάνω στὸ κρεβάτι.

— Εἶμαι ἡ αἰτία τῆς λύπης σας, κυρία Μποριζό, ἐξηκολούθησε ὁ γιατρός, μὰ δὲν ἦταν δυνατόν νὰ σὰς κρύψω περισσότερο τὴν ἀλήθεια. Ἡ Μαργαρίτα δὲν εἶνε καθόλου καλὰ, εἶνε ζήτημα ἂν θὰ περάσῃ τὴν νύχτα. Μόνον μιὰ μεγάλη χαρὰ θὰ μποροῦσε νὰ τὴν σώσῃ

Ξαναζύτταξε τὴ νέα πού ἦταν ξαπλωμένη πάνω στὸ κρεβάτι, μὲ τὰ χεῖλη μελανὰ, τὰ χαρακτηριστικὰ τραβηγμένα, τρέμοντα ἀπὸ τὸν πυρετὸ, ὠχρὰ σὰν τὰ χρυσάνθεμα, πού σὲ λίγο θὰ ἀδειάζαν πάνω στὸν τάφο τῆς. Καὶ ἀπὸ τὰ μάτια του πέρασε ἡ εἰκόνα τῆς νέας πού ἄλλοτε ἐνσάρκωνε δύο θελκτικὲς ὀπτασίαις : τὰ ναιῖτα καὶ τὴν εὐμορφία.

Τοῦ φαινόταν πὼς ἦταν χθὲς ἀκόμα. Τὴν εἶχε γνωρίσει τὴν νέα αὐτή, ὅταν ἡ ἀνοιξὴ ἐστόλιξε μὲ νέους βλαστούς τὸ πάρκο τοῦ Βαλανσέιγ. Τὸ μευιδίαιμ τῆς ἐμοιάζε σὰν τὸ φῶς τῆς αὐγῆς, ἀκτινοβολοῦσε ἀπὸ ῥοδινε φρικιασεῖς φαιδρότητος. Ἀπὸ τόσα ναιῖτα καὶ ὀμορφιά δὲν θὰ ἔμεινε τόσα παιὰ, παρὰ μιὰ ἀνάμνησις. Ἡ νέα ἐπέθανε !...

Σὰν ἡ σκέψις τοῦ γιατροῦ νὰ ἔφερε καὶ τὴ δική τῆς πρὸς τὰ περασμένα, ἡ ἀρρωστὴ ξαναζοῦσε στὰ περασμένα μέσα στὸ παραλήρημα τοῦ πυρετοῦ τῆς. Ξανάβλεπε τὸν ἑαυτὸ τῆς μέσα στὴ λαμπρότητα τῆς ῥοσερης αὐγῆς καὶ τῆς ἀνοίξεως.

Ἡ Ἐρρίκος Νυρέ, ὁ γιατρός, τὴν κρατοῦσε ἀπὸ τὸ χέρι.

Μ' ἓνα τρυφερὸ μευιδίαιμ στὰ χεῖλη κατέβαιναν οἱ δύο τους ὀλομόναγοι τὴν φαρδεῖα δενδροστοιχία πού τὴν πλασίωναν πράσινες δαντέλλες φυτῶν.

Οἱ ὄθοι τους καὶ οἱ ἀναστεναγμοὶ τοὺς ἀνακατονώντουσαν μὲ τὸν ὕμνο τοῦ ἔρωτος, πού τραγουδοῦσαν τὰ πουλιὰ διὐδιὸ μέσα στὶς φωλιές τους, ἡ δροσιά ἔπεφτε ἀπὸ τοὺς κάλκινες τῶν ῥόδων πάνω στὰ ξερὰ φύλλα τοῦ περασμένου φθινοπώρου...

Ἐρρίκε !... ψιθύρισε μέσα στὸ παραλήρημά τῆς...
Ἐνα φθινοπωρινὸ βράδυ ὁ ἀγαπημένος τῆς ἔφυγε. Τὸν πῆραν κληρωτὸ στὸ ναυτικὸ, ἐνῶ πρὸ ὀλίγου εἶχαν ἀρραβωνιαστεῖ...
Ἡ χωρισμὸς αὐτὸς ὑπῆρξε ἀρεκτὰ μεγάλη αἰτία πόνου γιὰ τὴ νέα.
Ἡ Ἐρρίκος δὲν εἶχε καταταχθεῖ στὸ ναυτικὸ ;
Δὲν θὰ τὸν ἔστειλαν πολὺ μακριὰ, σὲ καμμιά ἀποικία γεμάτη ἀρρώστειαις ;

Ἡ Μαργαρίτα δὲν ἀνησύχησε ἀδικως.
Ἐπειτα ἀπὸ μιὰ διαμονὴ ἔξη μῆνων στὴν Τουλών, ὁ Ἐρρίκος τῆς ἐπεβίβασθη γιὰ τὴν Μαγαδακάκη.

Τότε ἡ νέα κοπέλλα τὸν παρηκολούθησε μέσα στὰ θλιβερὰ ὀνειρά τῆς, ἀνάμεσα στὴ θάλασσα καὶ στὶς μακρινὲς ἐρημιές πού πῆγαν...

Μιὰ νύχτα, μέσα σ' ἓνα τρομερὸ ἐπιάλλη, εἶδε νὰ τοῦ ἐπιτίθεται μιὰ συμμορία ληστῶν. Τὰ ἀπίσια μαῦρα πρόσωπά τους χειρονομοῦσαν γύρω του, μέσα στὶς φλόγες τοῦ καιμένου φυλακειοῦ... Ἀγωνιζόταν μὲ ὄλο του τὸ θάρρος... Μιὰ φλόγα τοῦ ἔκαψε τὸ πρόσωπο... Ἐνα ἀκόντιο βυθίστηκε στὸ στήθος του καὶ ξαναβγήκε κόκκινο... Ἐπεσε !..

Μὲ τὸ ἐπόμενο ταχυδρομεῖο δὲν ἔλαβε γράμμα του. Ἡ Μαργαρίτα ἀμέσως ζήτησε πληροφορίες ἀπὸ τὸ Ὑπουργεῖο τῶν Ναυτικῶν. Καὶ ἔπειτα ἀπὸ πολὺ καιρὸ ἔλαβε τέλος ἓνα γράμμα : <Χαμένος ! Τῆς ἔγραψαν ὅτι εἶνε χαμένος... Ἡ λέξι αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ αἰσθανθῇ τρομερὴ ἀγωνία.

Χαμένος ἢ πεθαμένος δὲν ἦταν σχεδὸν τὸ ἴδιο πράγμα ;
Μῆνες πέρασαν σ' αὐτὴ τὴν σκληρὴ ἀναμονὴ καὶ ἀγωνία. Πάλι ἡ Μαργαρίτα ἔγραψε στὸ Ὑπουργεῖο καὶ πάλι ἔλαβε τὴν ἴδια ἀπάντησι : <Χαμένος ! Τέλος ἡ νέα κοπέλλα ἐνόησε πὼς δὲν θὰ τὸν ξανάβλεπε πειὰ. Ὅλα αὐτὰ εἶχαν τελειώσει...

Ἡ ἀπελπισία δὲν ἄργησε νὰ μορῶνι τὸ ἀνθισμα τῆς νεότητος τῆς. Τὰ πόδια τῆς ἠνοῦντο τοὺς περιπάτους μέσα πᾶρκο ὅπου πάντοτε ἀγαπιόντουσαν τὰ πουλιὰ καὶ τὰ λουλούδια. Ἐπεσε ἀρρωστὴ στὸ κρεβάτι γιὰ ν' ἀρχίσῃ ἡ ἀγωνία πού μὲ τὸν θάνατο θὰ τὴν ἔνωσε μὲ τὸν μνηστῆρα τῆς.

Ἐρρίκε !... ψιθύριζε στὸ παραλήρημά τῆς.

Πολλὲς φορὲς ἀκόμη ἡ μελλοθάνατη ἐψιθύρισε αὐτὸ τὸ ἀγαπημένο ὄνομα. Ἐπειτα ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου τῆς μεγάλωσε τὴν πελιδνότητά τῆς. Στεναγμοὶ παρατεταμένοι ἀνοῖγαν πειὰ τὰ νεκρὰ τῆς χεῖλη. Οἱ γονεῖς τῆς τρελλοὶ ἀπὸ τὴν λύπη τους δὲν ἔξεραν τί

νὰ κάμουν, πὼς νὰ τὴν σώσουν. Ἐκλαίγαν ἀπαρηγόρητα.

Ἐξαφνα μιὰ μέρα ἀνοῖξεν ἡ ὀρτα...

Ποῖος εἶνε λοιπὸν αὐτὸς ὁ ναυτῆς πού μπῆκε καὶ προχρῶει μὲ βῆμα κλονούμενο, μὲ πρόσωπο ἀδυνατισμένο καὶ γλωμισμένο, μὲ μιὰ πληγὴ στὸ μέτωπο ; Ὁ Ἐρρίκος ; Ναι, ἦταν αὐτός...

Τοὺς εἶχαν κάμει πραγματικῶς ἓναν αἰφνυδιασμὸ τὸν φυλακειο πού φρουροῦσε αὐτὸς μὲ μερικὸς συντρόφους του, στὰ περὶχωρα τῆς Ζαματάβης. Τὸν πῆραν αἰχμάλωτο σὲ μακρινὰ δάση, μὲ τὸ μέτωπο πληγωμένο ἀπὸ μιὰ σφαῖρα, μὲ τὸ στήθος τρυπημένο ἀπὸ ἓνα χτύπημα ἀκόντιου. Πολλοὺς μῆνες ἔμεινε ἐκεῖ σὲ ἀπελπιστικὴ κατάστασι. Περισσότερες φορὲς ἀπὸ μιὰ οἱ ἐχθροὶ του θέλησαν νὰ τὸν ἀπιτελιώσουν, μὰ πάντοτε ἡ καλὴ τὸν μοῖρα τὸν ἔσωζε. Μιὰ νύ, α τέλος, οἱ σύντροφοὶ του ἐπετέθησαν ξαφνικὰ μὲ τὴν σειρά τους καὶ κατέσφαξαν τοὺς ληστὰς. Μεταφέρθηκε στὴν Ζαματάβη, ἀπ' ὅπου στάλθηκε στὴν Γαλλία. Διέσχισε καὶ πάλι τὴν θάλασσα, ξαπλωμένος αὐτὴ τὴν φορὰ σὲ μιὰ κοκέττα, χωρὶς νὰ ἔχη τὴν δύναμι νὰ σκεπθῇ καὶ τὴν ιδέα νὰ γράψῃ ἢ νὰ βίλην ἢ νὰ γράψουν σ' αὐτοὺς πού ὑπέφεραν γιὰ τὴν τύχη του.

Πῆγαν καὶ τὸν πῆραν μὲ ἀμάξι ἀπὸ τὴν ἔπαυλι τοῦ Βαλανσέιγ καὶ ἀπὸ δύο ἡμέρες μόνον ἄρχισε νὰ αἰσθάνεται τί συμβαίνει γύρω του καὶ νὰ συνέρχεται. Ζήτησε νὰ δῇ ἀμέσως τὴν Μαργαρίτα. Τὴν βρῆκε ἀρρωστὴ ἀπ' τὸν καιῖο τῆς, ἐτοιμοθάνατη...

— Μαργαρίτα ! ἱκετεύει ἀγακαλιζόντάς τὴν. Μὰ ἡ νέα δὲν ἀκούει.

Σχῦβε ἔξαφνα καὶ τὴν φιλεῖ μὲ πάθος, ἡ ἀπελπισία ψιθυρίζοντας : — Ἡρθα πολὺ ἀργά !

Τὸ φιλὶ αὐτὸ προσέγγησε μιὰ φρικιασὶ στὸ ἀψυχο σῆμα. Ἡ ἀρραβωνιαστικὰ του ἀνοίγει τὰ μῖτια τῆς, πού ζητοῦσαν τὴν ψυχὴ του. Τὰ χεῖλη τῆς ἀνακινουῦνται. Ψιθυρίζει γανά, ἐνῶ τὰ χεῖρα τῆς ἀγκαλιάζουν τὸν ναυτῆ :

— Ἐρρίκε !... Ὅχι δὲν εἶνε πολὺ ἀργά... Εἶχα πᾶει ἐκεῖ ὅτι δὲν ἦτον ἐκεῖ... Ξαναγυρίζω στὴ ζωὴ, ὅπου ἡ ἀγάπη μὲ φωνάζει κοντὰ σου !... Θὰ ζήσω... Ἀγάπα με !...

Μετᾶφρασις Ἀλεξ. Χατζ.

ΜΙΚΡΗ ΕΓΚΥΚΛΩΠΑΙΔΕΙΑ

Ἡ Βῆγερ καὶ οἱ συμπατριῶται του

Κάπριος θιαυιστὴς τοῦ Βῆγερ, πῆγε μιὰ φορὰ στὴν πόλι Βιγρενθὴ πλὴ ἔμεινε, καὶ τὸν ζητοῦσε.

Γράφει λοιπὸν, ὅτι βρῆκε πολλοὺς καὶ διαφορὸς Βῆγερ, ἀλλὰ τὸν μεγάλον Βῆγερ, κανένας δὲν τὸν ἔξερε.

Ἐθῆκε Βῆγερ φραμακοποιὸ, Βῆγερ μαλωματῆ, Βῆγερ ἀροτολόγ κ. λ. π.

Ἐν τούτοις δὲν ἀπαρητεῖθη, ἀλλὰ ἐπέμενε γιὰ νὰ τὸν βρῇ. Τέλος κάποιος τοῦ εἶπε, ὅτι μεταξὺ τῶν ἄλλω ἀξιοτιμῶν Βῆγερ, ὑπάρχει καὶ ἓνας πού :

— Wort-und Ton-Dictor.

Ἡ ὅτι μὴθερμινεύομενος :
<Κ' ἓνας Βῆγερ ποιητῆς... λέξων καὶ ἤχων>.

Ἡ Μογκολφιέρος καὶ τὸ ἀεροστατό του

Ἡταν ὁ Μογκολφιέρος ἐπρόκειτο γιὰ πρώτη φορὰ, ν' ἀνεβῆ στὸ ἀεροστατό του, ἐδείλιασε ν' ἀνεβῆ ὁ ἴδιος.

Τὰ πάντα ἦσαν ἔτοιμα εἰς τοὺς κήπους τῆς Μονέι, τὴν 9 Ὀκτωβρίου 1783. Ὁ βρολιεὺς τῆς Γαλλίας τότε, Λουδοβίκος ὁ ἴδιος ἐπρότεινε εἰς τὸν Μογκολφιέρον, νὰ βάλουν ἀπάνω, δύο καραδίκους γιὰ δοκιμῆ.

Μόλις τὸ ἀκροσω αὐτὸ δὲ Πιλάτρ-νιέ-Ροζιέ, ἔγεινε ἐξω φρενῶν γὰ τὴν δειλία αὐτῆ καὶ φώναξε στὸν βασιλέα :

— Ὅχι, τοῦ εἶπε, δὲν εἶνε ὠσωτό, ἐγκληματῆ καὶ κακοῦργο ἢ λάβρουν τὴν τιμὴ νὰ ἀνεβῶν πρῶτοι στοὺς αἰθέρες.

Κ' ἀνέβηκεν αὐτὸς μὲ τὸν μαρκήσιον Δαρλάνδ.

Εἰς τὰ γραφεῖα μας πωλοῦνται πλῆν τῶν ἐκδόσεων τῆς <Βιβλιοθήκης τοῦ Μπουκέτου> καὶ δύο ξένα ἐκδόσεις τὸ <Ἡμερολόγιον μιὰς Ἐρωτευμένης>, ἀντὶ δραχ. 12 καὶ τὸ ρομάντισο ἀειμνήστου Λογοτέχνου Πλάτωνος Ροδοκανάκη <Μέσα στὰ γασμερὰ> ἀντὶ δραχ. 6.

Τὴν βρῆκε ἐτοιμοθάνατη.